

Genocid în Gaza - Acapararea de teritorii a regelui Bibi

Michael Whitney, Analist geopolitic și social, S.U.A. (<https://www.art-emis.ro/michael-whitney-analist-geopolitic-si-social-s.u.a/>)

⌚ 12 Mai 2024

(/images/stories/analyse/Genocid_in_Gaza_2024.jpg)

Dacă ați urmat vreodată un curs de salvare, știți că există o posibilitate reală ca o persoană care se îneacă să vă tragă în jos și să muriți amândoi. Este o lecție care ar trebui să fie reținută atunci când discutăm despre relația Americii cu Israelul. (Adaptare după Larry Boorstein)

Recent, Israelul și-a intensificat atacurile aeriene asupra Rafah, bombardând peste 50 de locuri din inima orașului. Imaginile video de pe Twitter au arătat pene de fum care se ridică din taberele improvizate și din clădirile rezidențiale în care peste 1,4 milioane de refugiați sunt îngheșuiti în prezent în cel mai dens populat loc de pe pământ. Campania aeriană a Israelului a fost însoțită de o ofensivă terestră considerabilă care a desfășurat tancuri și vehicule blindate la granița de sud, unde trupele israeliene au capturat rapid trecerea Rafah fără rezistență.

Cresterea bruscă a violenței a declanșat o panică larg răspândită în rândul palestinienilor, mulți dintre care și-au adunat deja familiile și bunurile în cărucioare și autobuze și au fugit spre nord în siguranță. Atacul de deschidere asupra enclavei civile amintește de atacurile anterioare asupra orașului Gaza și a lui Khan Younis, ambele au urmat un model similar. Lansarea unor bombardamente aleatorii este menită să amplifice sentimentele de teroare în rândul populației, în timp ce blocada umanitară întărește

controlul asupra alimentelor și proviziilor medicale esențiale. Obiectivul aici nu este de a ucide cât mai mulți palestinieni posibil, ci de a-i forța să intre în orașe întinse cu corturi, unde vor lâncevi în mijlocul dărâmurilor până când comunitatea internațională va găsi o modalitate de a-i scoate din țară. Pentru Israel, finalul jocului a fost întotdeauna curățarea etnică, o ștergere cuprinzătoare a populației native. Invazia terestră a lui Rafah reprezintă faza finală a acelei strategii maniacale. Aceasta este dintr-un articol de pe site-ul *World Socialist Web* :

Atacul asupra lui Rafah vine în ciuda acceptării de către Hamas luni a unei propunerii de încetare temporară a ostilităților în schimbul eliberării ostaticilor. Dar după ce au petrecut săptămâni întregi încercând să învinovătească palestinienii pentru războiul în curs, oficialii israelieni au respins categoric propunerea...

Ca răspuns la atacul criminal israelian, mai mulți oficiali americani și-au reiterat sprijinul nelimitat pentru Israel. „Întotdeauna am arătat clar că suntem angajați în apărarea Israelului”, a declarat luni purtătorul de cuvânt al Departamentului de Stat, Vedant Patel. „*Acest angajament față de securitatea Israelului rămâne ferm*” (World Socialist Web Site).

SUA reiterează sprijinul „de fier” pentru Israel în timp ce Netanyahu lansează un atac împotriva lui Rafah.

Sintagma cinică și înselătoare „dreptul Israelului de a se apăra” a devenit sinonimă cu uciderea premeditată în masă a civililor. Majoritatea oamenilor nu au văzut niciodată ceva atât de oribil ca genocidul Israelului în Gaza, ceea ce explică de ce campusurile universitare din Statele Unite au devenit focare de activism politic aproape peste noapte. Studenții americanii servesc acum drept conștiință a națiunii opunându-se unui atac flagrant imoral care vizează în mod deliberat femei și copii fără apărare.

Deloc surprinzător, Israelul nu a prezentat încă nicio dovdă concretă că baia lor de sânge de 7 luni a ucis chiar și un militant Hamas. În schimb, se așteaptă să credem afirmațiile neverificate ale purtătorilor de cuvânt ale IDF care s-au dovedit a fi complet nesiguri în repetate rânduri. Din căte știm, cifrele deceselor Hamas sunt complet fabricate ca „40 de copii tăiați capul” sau numeroasele acuzații fictive de viol. Toate aceste farse elaborate s-au dovedit a fi parte a unei campanii de relații publice întortocheate, menită să construiască sprijin pentru măcelăria necrutoare a Israelului.

De fapt, nu există niciun motiv să credem că operațiunea Israelului are vreo legătură cu Hamas. Hamas este doar un pretext pentru a-i atrage pe palestinieni și a-i alunga din Gaza. Acesta este scopul real. Dar, în timp ce sondajele arată că majoritatea populației globale se opune cruciadei demente a Israelului, acesta nu este cazul în Israel.

Într-un articol recent, Philip Giraldi a afirmat că „92% dintre israelieni susțin pe deplin masacrarea palestinienilor de către Netanyahu și psihopatai săi”. Autorul Norman Finkelstein a coroborat în mare măsură descoperirile lui Giraldi, dar a oferit mai multe detalii într-un interviu recent pe You Tube. Iată ce a spus el: „*Nu este vorba doar de statul israelian. Dacă te uiți la societatea israeliană... susține în mod covârșitor războiul genocid din Gaza. Aproximativ 95% dintre evrei israelieni sunt cei care susțin războiul. ... Trebuie să recunosc, am fost uimit când am citit cifrele... În ianuarie, doar 3,2% dintre evrei israelieni cred că IDF folosește prea multă putere de foc în Gaza. Îți vine să crezi aceste cifre? În ianuarie, când cazul ajunsese deja la CIJ cu privire la problema genocidului, doar 3,2% dintre israelienii evrei credeau că IDF folosea prea multă putere de foc în Gaza. Deci, atunci când oamenii îl învinuesc pe Netanyahu pentru nebunie... aceasta este o denaturare a faptelor... Întreaga populație este de acord cu ceea ce face Netanyahu*”. (Finkelstein raportează, de asemenea, că 60% dintre evrei israelieni se opun chiar să furnizeze palestinienilor ajutor umanitar)[1].

Într-un videoclip de două minute pe Rumble, Finkelstein a furnizat și mai multe date interesante care ajută la ilustrarea caracterului monstruos al actualului fuziune israeliană. Nu este surprinzător, remarcile sale au fost eliminate de pe You Tube, dar prezentate în schimb pe o platformă mai mică de „liberă exprimare” numită Rumble. Iată o parte din ceea ce a spus: „Am foarte puțină simpatie pentru ceea ce s-a întâmplat cu acea stare. Este o stare satanică... Dacă te uiți la fiecare metrică: Intensitatea bombardamentelor; Sarcina utilă de bombe; Imprecizia bombelor; Distrugerea infrastructurii civile; Raportul dintre civili și combatanți uciși; Raportul dintre femei și copii și numărul total de uciși. După fiecare măsură,... ceea ce face Israel în Gaza este într-o clasă proprie. ...Ei ucid oameni într-un lagăr de concentrare, oameni nu pot merge nicăieri. Ei nu pot fugi[2].

Ce să facem din asta? La urma urmei, americanilor li se spune constant că israelienii sunt la fel ca ei și că împărtășim aceleași valori și credințe occidentale. Deci, de ce marea discrepanță? De ce, de exemplu, 75% dintre democrați se opun acum acțiunii Israelului în Gaza (majoritatea populației SUA dezaproba acum acțiunea israeliană în Gaza – „Gallup”), , în timp ce o majoritate covârșitoare a israelienilor cred că actele săngeroase ar trebui să continue? Și de ce auzim în mod constant lideri politici israelieni și birocrați de nivel superior denigrant palestinienii în limbajul cel mai vitriolic și plin de ură? Și, în cele din urmă, de ce vedem o multitudine de videoclipuri pe rețelele de socializare cu israelieni care sărbătoresc distrugerea spitalelor, universităților și moscheilor palestiniene sau care blochează camioanele cu alimente care se îndreptau spre Gaza sau trăgând cu bucurie pentru o cameră în timp ce maltratează prizonierii în grija lor? Cum explicăm acest fenomen? Ce ideologie întortocheată a otrăvit mintile acestor oameni că i-ar trata pe alții cu o inumanitate atât de flagrantă?

În războiul din Gaza nu este vorba de Hamas, este vorba de demografie.

Scene de genul acesta trebuie să-i facă pe oameni obișnuiați să se scarpine în cap și să se întrebe de ce israelienii sunt atât de fericiți că armata lor este folosită pentru a distruge o populație civilă. Ce glorie este în asta?

Deloc. Mulți oameni sunt la fel de nedumeriți când aud că politicienii israelieni își aruncă dezgustul față de palestinieni în timp ce susțin că femeile și copiii merită aceeași pedeapsă ca Hamas. De unde izvorul acela al urii? Și de ce ar vrea cineva în mintea lor să blocheze camioanele de ajutor umanitar să livreze alimente femeilor și copiilor înfometăți? Cât de bolnav este?

Cum ajung oamenii așa? Ce fel de mediu social produce oameni care celebrează acte sadice de brutalitate și cruzime?

Autorul Lawrence Davidson ajută să răspundă la aceste întrebări, arătând cum transplantarea în Palestina a evreilor în principal europeni a creat „incubatoare culturale și „rasiale” pentru un „noi (superiori) vs. ei (inferiori)”, care este destul de comun în rândul populațiilor coloniști. Iată mai multe: fondatorii sionismului modern erau atât evrei, cât și europeni și (ca atare) dobândiseră simțul cultural de superioritate al Occidentului în raport cu non-europenii ... Acest sentiment de superioritate avea să joace un rol important atunci când se ajungea la un acord (Declarația Balfour) (în care), britanicii ar... ajuta la crearea unei „căminuri naționale evreiești” în Palestina... în alte colonii europene, în care locuiau un număr mare de europeni, epoca de după cel de-al Doilea Război Mondial a văzut o eventuală evacuare a acestora, pe măsură ce puterea s-a transferat asupra nativilor... Din păcate, în cazul Palestinei, acest proces de decolonizare nu a avut loc niciodată. La scurt timp după aceea, sioniștii au început să execute un plan pregătit pentru a cucerii „Țara Sfântă” și a alunga sau subjugă populația indigenă . Și cum rămâne cu acel punct de vedere imperial care îl vedea pe european superior și pe nativ inferior ? Acest lucru a devenit instituționalizat în practicile noului stat israelian...

Asta a făcut ca Israelul să fie unul dintre puținele state naționale „occidentale” autoidentificate care a continuat să pună în aplicare politici imperiale de stil vechi: au discriminat populația palestiniană în toate modurile imaginabile, au împins-o în zone închise de concentrare și au căutat să-și controleze trăiește în amănunte.

Dacă cineva dorește să știe ce a însemnat acest lucru pentru caracterul evolutiv al cetățenilor israelieni, care acum ar trăi drama colonială ca o putere imperială de sine stătătoare, ar putea arunca o privire la o carte a lui Sven Lindqvist intitulată *Exterminați toate brutele* (New Press 1996). Această lucrare arată în mod convingător că stăpânirea asupra ei, rezistând adesea popoarelor native, înjosindu-le și umilindu-le, ucigându-le sau pedepsind în mod regulat atunci când protestează, îi determină pe coloniști să dezvolte dorințe de genocid.

Israelienii și-au învățat copiii punctul de vedere imperial, l-au sporit cu reportaje părtinitoare din mass-media, au etichetat rezistența inevitabilă oferită de palestinieni drept antisemitism și au considerat-o ca o dovedă a necesității de a suprime și controla această populație de „Alții”.

Și, din punct de vedere sionist, întreg acest proces a funcționat remarcabil de bine. Astăzi, toți evreii israelieni, cu excepția unui puțin, nu le plac și se tem de oamenii pe care i-au cucerit și i-au strămutat. Și-ar dori să plece. Și, când rezistența lor devine puțin prea mult de suportat, acum sunt destul de dispuși să-i vadă scoși din drum...

Acum că apartheid-ul în Africa de Sud nu mai există, israelienii sunt ultimii moștenitori supraviețuitori ai acelei moșteniri îngrozitoare.

Originile rasismului anti-arab al Israelului, „Consortium News”

Repetați: „... stăpânirea... rezistența popoarelor native, înjosirea și umilirea lor, uciderea sau pedepsirea în mod regulat a acestora atunci când protestează, îi determină pe coloniști să dezvolte dorințe de genocid...”.

Rezumă astă experiența palestiniană din ultimii 75 de ani?

Da.

Și s-au maturizat acele „doriri de genocid” într-un genocid deplin care transformă toată Palestina istorică într-o zonă de foc liber în care măcelul total al civililor este aplaudat ca o luptă împotriva Hamas?

Da, din nou.

Este demn de remarcat faptul că punctele de vedere ale altor analiști nu sunt pe deplin sincronizate cu cele ale lui Davidson. De exemplu, iată cum a răspuns autorul Ron Unz când a fost întrebat dacă crede că „rasismul a jucat un rol în modul în care palestinienii sunt tratați (de către Israel)?

După cum am discutat într-un articol lung din 2018, cuvântul „rasism” este un termen mult prea bland pentru a descrie atitudinea iudaismului ortodox tradițional față de toți ne-evreii. Bazându-mă pe lucrările fundamentale ale profesorului israelian Israel Shahak, am evidențiat câteva fapte importante: din păcate, există și o latură mult mai întunecată, care implică în primul rând relația dintre evrei și non-evrei, cu termenul extrem de derogatoriu goyim folosit frecvent pentru a descrie pe cei din urmă. Pentru a spune clar, evreii au suflete divine și goyim nu, fiind doar fiare în formă de oameni. Într-adevăr, motivul principal pentru existența non-evreilor este acela de a servi ca sclavi ai evreilor, unii rabini de rang înalt afirmando acest fapt bine-cunoscut.

Viețile evreiești au o valoare infinită, iar cele neevreiești deloc , ceea ce are implicații politice evidente.

Întâlnirea mea în urmă cu un deceniu cu descrierea sinceră făcută de Shahak a adevăratelor doctrine ale iudaismului tradițional a fost cu siguranță una dintre cele mai multe revelații care au schimbat lumea din întreaga mea viață. Dar, pe măsură ce am digerat treptat toate implicațiile, tot felul de puzzle-uri și fapte deconectate au devenit dintr-o dată mult mai clare. De exemplu, cărțile mele de istorie i-au menționat întotdeauna în mod dezaprobat pe Max Nordau din Germania și pe Cesare Lombroso din Italia ca două dintre figurile fondatoare ale teoriilor europene ale rasismului și eugeniei, dar abia de curând am descoperit că Nordau fusese și fondatorul comun cu Theodor Herzl al mișcării sioniste mondiale, în timp ce principalul său tratat racialist *Degenerare* , a fost dedicat lui Lombroso, mentorul său evreu.

Evident, Talmudul nu este o lectură obișnuită printre evrei obișnuiți în zilele noastre. Dar este important să rețineți că până acum doar câteva generații, aproape toți evrei europeni erau profund ortodocși. Tiparele culturale și atitudinile sociale foarte distinctive se pot întinde cu ușurință într-un populație considerabil mai largă, în special cea care rămâne ignorantă cu privire la originea acelor sentimente, o condiție care sporește influența lor nerecunoscută. O religie bazată pe principiul „lubește-ți aproapele” poate fi sau nu funcțională în practică, dar o religie bazată pe „Urăște-ți aproapele” ar putea avea efecte culturale pe termen lung care se extind cu mult dincolo de comunitatea directă a celor profund evlavioși. Dacă aproape toți evrei au fost învățați timp de o mie sau două mii de ani să simtă o ură fierbinte față de toți neevreii și, de asemenea, au dezvoltat o infrastructură enormă de necinste culturală pentru a masca acea atitudine, este greu de crezut că o istorie atât de nefericită a avut absolut nicio consecință pentru lumea noastră actuală sau cea a trecutului relativ recent. „The Jewish Roots of the Gaza Rampage” (Rădăcinile evreiești ale furiei din Gaza), Ron Unz, „The Unz Review” - OMI, ambele aceste răspunsuri ajută la explicarea înclinației neobișnuite a Israelului pentru comportamentul crud și sadic.

Dacă acel comportament este o expresie a mentalității coloniștilor care vede ocupantul ca fiind în mod inherent superior poporului nativ sau o doctrină religioasă care denigrează străinii ca fiind „doar fiare în formă de oameni”; rezultatul este același. În ambele cazuri, comportamentul agresiv al unui grup este justificat din punct de vedere al superiorității sale de bază față de celălalt. Aceasta este tipul de logică nietzscheană care permite unei națiuni să arunce în praf o întreagă populație civilă și apoi să încerce să o demnească drept „război între egali”. Ce gluma. După cum spune Finkelstein, „Ei ucid oameni într-un lagăr de concentrare”. Gaza nu este un meci de glădători în cușcă, este echivalentul moral al unui pluton de execuție.

De asemenea, trebuie să ne întrebăm de ce Netanyahu continuă cu operațiunea Rafah, când aceasta a exacerbat în mod clar izolarea tot mai mare a Israelului și a tensionat relațiile dintre Tel Aviv și Washington. Motivul este, pur și simplu, că planul de expulzare a populației arabe din Palestina precede crearea statului evreiesc cu aproape 50 de ani. Cu alte cuvinte, planul de eradicare forțată a poporului indigen din patria lor istorică datează de la începuturile sionismului însuși cu mai bine de un secol în urmă. După cum a spus „zelotul sionist Yosef Weitz în 1940 – cu opt ani înainte de înfăptuirea statului Israel: „Trebue să fie clar că nu există loc în țară pentru ambele popoare... Dacă arabi o părăsesc, țara va deveni largă și spațioasă pentru noi... Singura soluție este un Pământ... fără arabi. Nu este loc aici pentru compromisuri... Nu există nicio altă cale decât să-i transferăm pe arabi de aici în țările vecine... Nu trebuie lăsat niciun sat, nici un trib. Nu există altă soluție” (Arhitectul epurării etnice din Israel, Stefan Moore, „Consortium News”).

Înțelegând căva informații suplimentare din coloana lui Moore:

În 1932, când Weitz s-a alăturat Fondului Național Evreiesc, în Palestina erau doar 91.000 de evrei (aproximativ 10% din populație) care dețineau doar 2% din pământ... Schimbarea acelei realități demografice a necesitat mai întâi o soluție radicală în două direcții, pentru a convinge mandatul britanic în Palestina să permită mai multă migrație evreiască și, în același timp, să dezvolte un program eficient de expulzare a palestinienilor indigeni”.

Datorită angajamentului obsesiv al lui Weitz de expulzarea în masă a palestinienilor, el a devenit cunoscut drept „arhitectul transferului” - un eufemism pentru epurare etnică... care avea să ajungă la apoteoza în Nakba din 1948.

„Nu este loc pentru noi cu vecinii noștri... singura cale este să-i tăiați și să-i eradicăți [arabii palestinieni] din rădăcini.

Vorbind în 1938, David Ben-Gurion a anunțat într-un discurs din 1938: „*După ce vom deveni o forță puternică... vom aboli împărțirea și ne vom extinde în întreaga Palestină. Statul va trebui să păstreze ordinea - nu prin predicare, ci cu mitraliere.*”...

Planul D, a fost Masterplanul final pentru curățarea etnică a Palestinei: „*Ordinele au venit cu o descriere detaliată a metodelor care trebuie folosite pentru evacuarea forțată a oamenilor: intimidare pe scară largă; asediarea și bombardarea satelor și centrelor populației; incendierea caselor, proprietăților și bunurilor; expulzarea rezidenților; demolarea caselor; și, în cele din urmă, plantarea de mine în dărâmături pentru a preveni întoarcerea locuitorilor expulzați...*”

Când s-a terminat, mai mult de jumătate din populația indigenă a Palestinei, peste 750.000 de oameni, fusese dezrădăcinată; 531 de sate au fost distruse... și se estimează că 10-15.000 de palestinieni au murit. Între timp, limbajul rasist folosit de liderii Israelului pentru a justifica eradicarea în masă a palestinienilor rămâne neschimbat: „Ne luptăm cu animalele umane și vom acționa în consecință”, scuipă ministrul israelian al Apărării Yoav Gallant; „Aceasta este o bătălie, nu numai a Israelului împotriva acestor barbari”, spune prim-ministrul Benjamin Netanyahu, „este o bătălie a civilizației împotriva barbariei”. și „Nu există palestinieni, pentru că nu există un popor palestinian”, declară ministrul de finanțe Bezalel Smotrich.

„*Este tentant să respingem renașterea transferului drept excesele sălbaticice ale extremiștilor de dreapta*”, scrie Nur-eldeen Masalha. „*O astfel de demitere este totuși periculoasă și este bine să ne reamintim că conceptul de transfer se află chiar în centrul sionismului.*” (Arhitectul epurării etnice din Israel, Stefan Moore, Consortium News).

O lectură atentă a articolului lui Moore ar trebui să-i convingă pe cititori că scenariul din 7 octombrie este doar o cortină de fum care este folosită pentru a ascunde motivul real al războiului, care este hotărârea Israelului de a controla întregul teritoriu dintre râu și mare, pentru a putea stabilirea unui stat evreiesc viabil din punct de vedere demografic, cu o majoritate evreiască clară. Aceasta este obiectivul principal al proiectului sionist și a fost de mai bine de un secol. Ultimul obstacol rămas în atingerea acestui obiectiv sunt aproape două milioane de palestinieni care preferă să moară decât să-și abandoneze patria. Le dorim succes.

[1] Norman Finkelstein despre Israel-Palestina -

Norman Finkelstein on Israel Palestine

- 55:10 min.

[2] Norman Finkelstein despre statul satanic Israel, Rumble

Sursa - <https://www.unz.com/mwhitney/king-bibis-land-grab/> (<https://www.unz.com/mwhitney/king-bibis-land-grab/>) - via
<https://www.globalresearch.ca/genocide-gaza-king-bibi-land-grab/5856841> (<https://www.globalresearch.ca/genocide-gaza-king-bibi-land-grab/5856841>)
- 8-10 mai 2024

Evaluare: ★ ★ ★ ★ ★ Thank You!

© 2019 ART-EMIS